

AKP hükümeti üçüncü yılında saldırılar devam ediyor

“ekonomik mucize” palavralarına son verecek devrimci bir programla ülkeyi yeniden inşa edebilecek tek güç

işçi sınıfıdır!

Gündem ve Politika

syf. 2-6/10

8 Mart

syf. 7-9

Halkına “lan” diyen başbakan, defol!

Hükümetin zorlu sınavı

Emperyalistlerin yeni yol haritası: “karikatür krizi”

Diyarbakır Kulp / Tunceli Gökçek Mirik

DİSK 39 Yaşında

İnsanlar neden silah taşır?

Patronlara yüksek kar, yoksullara sefalet düşüyor...

Kadın istihdamı artırma zirveleri ve sömürü

Konya’da linç girişimi

Dünya emekçi kadınlar günü

Sınıf mücadelesi

Emek güncesi

Fabrikalardan işçi mektupları

Dünya: Hamas, Filistin’i nereye götürüyor?

syf. 11-14

syf. 15-16

Halkına “Lan” diyen Başbakan, Defol!

Vatandaş: Öldük, bittik sayın Başbakan'ım. Hangi yüzle geldin buraya?

Başbakan: Böyle bağırılmaz ki, terbiyesizlik yapma.

Vatandaş: Terbiyesizlik yapmıyorum. Lütfen bana hakaret etmeyin.

Başbakan: Artistlik yapma, edepsizlik yapma.

Vatandaş: Artistlik yapmıyorum, ben sanatçı değilim.

Başbakan: Sanatçısın, çok iyi sanatçısın.

Vatandaş: Tarım Bakanımızın Anayasa'yı ihlal ettiğini biliyor musunuz?

Başbakan: Lan bana Anayasa'yı öğretme. Terbiyesizlik yapma. Lan terbiyesizlik yapma.

Vatandaş: Lan mı?

Başbakan: Evet.

Vatandaş: Lan mı? Canın sağ olsun.

Başbakan: Şu anda çiftçiye ne verildiğinin farkında mısın?

Vatandaş: Ne zaman?

Başbakan: Şimdi.

Vatandaş: Benim mahsulüm öldükten sonra mı? İki senedir anamız ağlıyor.

Başbakan: Hadi ananı al git buradan.

Vatandaş: Lan diye hitap etme. Ayıp be...

Bu konuşmanın geçtiği iki kişiden biri, Başbakan ve AKP genel başkanı Recep Tayyip Erdoğan hazretleri. Diğeri ise, mahsulünün karşılığını alamadığı için tepkisini gösteren bir çiftçi. Yer Mersin.

Bu başbakanın ne ilk, ne de son argosu. O, Kasımpaşalı edasıyla yoksul halkı aşağılamaya, sindirmeye çalışmaya devam edecek. O yoksul emekçi halka baktığında onları ezilecek bir böcek ya da daha iyimser halde sadece çalıştırılacak bir köle olarak gören burjuva sınıfının bakış açısıyla yaklaşıyor Mersin'li çiftçiye. Aslında tüm emekçi halka böyle bakıyor. Argolar Kurtlar Vadisi'nin sahnelerinden kopup geliyor. Ne de olsa milliyetçilik denen yıkıcı ideolojiyle zehirlenen bu halk bu argoyu

da tutar diye düşünüyor. Milliyetçi, tarikatçı, mafya ve patron karesinden bu halk haz duyar diye düşünüyor. Ve Tayyip efendi de gücünü yoksul bir emekçinin üzerinde gösteriyor. Elbette birileri de onu alkışlıyor. Sesini birazcık çıkarana da aşağıyorlar, hatta her tür saldırıyı reva görüyorlar. Örneğin, Tayyip karikatürlerinden gazete ve dergilere davalar açılıyor ve hatta büyük para cezaları verilebiliyor.

Peki Tayyip efendi bu cüreti nereden alıyor? Elbette, neredeyse ülkedeki tek siyasi güç olarak kalmasından alıyor. Yolsuzluklar hergün artıyor. İşsizlik, yoksulluk hergün daha fazla artıyor. Ücretler düşüyor, çalışma saatleri uzuyor. Tüm bu gerici saldırıların arkasındaki ise Tayyip Efendi ve hempaları var. Buna karşı dur diyecek bir muhalefet odağı, bir işçi emekçi seçeneği yok, bu yüzden rahatça atıyor kesiyor. Tayyip efendi ve hempaları yalanlarla şimdilik halkı uyutuyorlar. Ama bu aşağılık tüccarlar şunu unutmamalı emekçi halk bu yaptıklarını hiç unutmayacak. Burjuvazinin tüm uşaklarından, asalak hükümetlerinden ve burjuvazinin kendisinden kurtulmak için, örgütlenmemiz ve işçi ve emekçilerin kendi alternatiflerini oluşturmalıyız.

Başbakana Yumurta Atan Halkevcilere Tutuklama

Başbakanın Mersin'de bir çiftçiyi aşağılamasının ardından toplanan bir grup halkevleri üyesi, başbakana yumurta attılar. Bu olayın ardından dokuz protestocu gözaltına alındı. Yumurta atmanın suç olması bir tartışma konusu. Buna rağmen gözaltına alınan dokuz kişiden 5'i çıktıkları mahkemece tutuklandılar. Tutuklama gerekçesi ise, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet; görevli memura, devlet büyüklerine hakaret; kamu görevlisine görevinden dolayı hakaret; kamu görevlisine görevini yaptırmamak için direnmek suçlamalarıyla 6 yıldan 13 yıla kadar hapis cezası istemiyle tuuklandılar.

Esasında bu ceza hükümetin ikiye bölünmüşlüğü de göstergesidir. Bir yandan AB ve demokrasi palavraları atanlar, en ufak bir protestoda bile tahammülsüzler ve her kim onlara karşı muhalefet etse ona karşı her tür muameleyi reva görüyorlar. Bir yumurta için 13 yıl ceza. Peki atılan yumurta Unakıtan yumurtalarından olsa ceza daha da mı ağır olurdu. Ne de olsa Unakıtan'ın malı devletin malı sayılır.

Tutuklu halkevleri üyeleri hemen serbest bırakılsın!

Fuat Karan

AKP hükümeti üçüncü yılında:

Hükümetin zorlu sınavı

AKP hükümeti için üç yıldır dikensiz bir gül bahçesi gibi sorunsuzca süren iktidar günlerinde bir dönemece gelmiş görünüyor. TÜSIAD burjuvazisinin ve emperyalizmin alternatifsiz seçeneği olarak rüzgarı arkasına alan, koalisyonlar dönemine son vererek ve mecliste ciddiye alınabilecek bir muhalefetle neredeyse hiç karşılaşmaksızın iktidarını sağlamlaştıran AKP hükümeti, üç yıl sonra ilk kez açık bir sınanma sürecinden geçiyor. Bu hassas dönem, başta başbakan Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere, hükümet üyelerini giderek saldırganlaştırıyor, aslında oturmuş bir partiden çok, bir koalisyon görüntüsü veren AKP'nin zayıf yanlarını gözler önüne seriyor.

Hükümet, halen enflasyondaki düşüşten hareketle ekonomik bir mucizeyi pazarlamaya devam ediyor. Oysa rakamlar ve göstergeler tam tersini söylüyor. Türkiye ekonomisinin sorunlu alt yapısı hiçbir dönüşüme uğramadığı gibi, son iki yıl içinde ekonomik göstergeler çok daha kırılgan hale gelmiş durumda.

AKP hükümetinin Müslüman liberalleri, ekonomi üzerindeki faiz yükünü artırmakla kalmadı, son üç yılda, ülkenin kısa vadeli borçlarını 16 milyar dolardan, 40 milyar dolara çıkarttı. Yalnızca 15-24 yaş arası gençlerin kentlerdeki işsizlik oranı yüzde 22.1'e fırladı. Cari açık ise şimdiden ulusal gelirin 6.4'üne ulaştı. Maliye bakanı Unakıtan'a göre ise *"Türkiye'nin dünyada giderek büyüyen bir cazibe merkezine dönüşmekte olduğu düşünülürse"* korkacak hiçbir şey yok. Oysa cari açık ve giderek artan oranda borçlanmak büyük bir sorun, çünkü süslü ekonomik terimleri bir yana bırakırsak, bu durum, *"koymadan almak"*tan, başka bir anlama gelmiyor.

IMF ve Dünya Bankası'nın Türkiye'deki cari açığın tehlikeli boyutlara ulaştığını bugün bas bas bağıyor olması nedensiz değil. Öte yandan bu durum, emperyalist dış sermaye karşısında boynu kıldan ince hale gelmiş Türkiye burjuvazisinin, Ortadoğu'da bir bataklığa saplanmış durumdaki emperyalizmin daha aktif bir biçimde taşeronluğuna soyunma olasılığını gündeme getiriyor.

Bu nokta hükümetin dış politikada en zorlandığı alan. İran'a karşı gerçekleştirilecek emperyalist saldırı sırasında Türkiye'nin üstlenmesi beklenen rol, hükümetin Filistin seçimlerinin galibi olan HAMAS temsilcilerini kabul ederken yaşanan yalpalamalar, bu durumun en açık kanıtları.

Son dönemde gerçekleştirilen özelleştirme ihalelerinin sonuçları, ardı ardına açıklanan yolsuzluk raporları ve sermaye açısından AB rüzgarının hız kaybetmekte olduğu izlenimi karşısında, egemen TÜSIAD burjuvazisi Türk dış siyasetinin son 50 yılına damgasını vurmuş

olan, *"asla tek bir ata oynamama"* çizgisini kararlılıkla sürdürmekte.

TÜSIAD sermayesi, Türkiye'deki rejimin kırmızı çizgileri ve özellikle de Ortadoğu'daki gelişmeler söz konusu olduğunda, geri dönüşsüz ve alternatifsiz politikaların riskleri karşısında AKP'ye balans ayarı yapma ihtiyacını giderek daha fazla hissetmekte. Geçen ay içinde hem maliye bakanı Kemal Unakıtan hem de devlet bakanı Kürşad Tüzmen hakkında ortaya atılan yolsuzluk iddiaları tartışmaları, Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ve TÜSIAD temsilcileri ile Başbakan Erdoğan arasındaki gerilimin bir kez daha açığa çıkmasına yol açtı.

Zira TÜSIAD için yaşamsal bir anlam taşıyan AB ile bütünleşme hedefi son dönemde giderek AKP hükümetinin projelerinde ikinci plana itilmekte. Ortadoğu'da ABD emperyalizminin politik taşeronluğuna soyunmak, körfez sermayesinin önünü açmak son aylarda AKP hükümetinin öncelikli siyasetine dönüşmüş gözüküyor. Hükümet bu yolla hem politik ve ekonomik açıdan hayal kırıklığına uğramış geleneksel tabanı ile siyasi bağını güçlendirme arayışında hem de emperyalizmin mevcut desteğini kalıcı hale getirme uğraşında.

AKP hükümetinin halen en büyük güvencesi, emperyalizmin ve burjuvazinin alternatifsiz hükümeti olduğuna inanması. Ne var ki, hükümet bu kez her zamankinden daha zorlu ve hassas bir evreye girmiş bulunuyor.

Türkiye işçi sınıfı, çok ağır bir ekonomik karşı devrim ile kuşatılmakta. Büyük bedeller ödeyerek kazanılmış politik ve ekonomik mevziler, Müslüman demokrat AKP Hükümeti'nin şevkle uyguladığı yeni liberal politikalarla talan ediliyor. *"Ekonomik mucize"* palavralarının aksine ülke emperyalizmin elinde bir oyuncağa, bir enkaza dönüşüyor. Bu kara bulutları dağıtmak mümkün. Zira giderek azgınlaşmakta olan sömürü koşulları, devrimci bir alternatifi oluşmasının imkanlarını da sunmakta. Yeter ki, ülkeyi devrimci bir programla yeniden inşa edebilecek tek güç olan işçi sınıfı karşı konulmaz ağırlığıyla ayağa kalsın. Karanlığa mahkum değiliz...

Emperyalistlerin Yeni Yol Haritası: “Karikatür Krizi”

ABD'nin öncülüğünde emperyalist sermayenin çıkarları uğruna Ortadoğu halkları için çizdikleri yol haritasına uygun saldırı stratejileri geliştiriyor. Emperyalist devletlerin amaçları, bu bölgedeki zenginlik kaynakları kendi kontrolleri altına almak. ABD, Irak işgalinden sonra saldıracakları ülkeleri açıklamıştı, (İran ve Suriye). ABD Irak işgalinden sonra İran'a saldıracağını söylüyor ve bunun için de her zamanki uydurma gerekçeleri, saldırı nedeni olarak ileri sürüyor. Ve İran'ın uranyum zenginleştirme faaliyetine son vermesini isteyen bu ikiyüzlü emperyalistler, İsrail devletinin bölgede silahlanmasına göz yumuyorlar.

ABD, Irak işgalinde batağa saplanmış durumda ve dünya kamuoyunda desteğini yitirmekte. Bu nedenle Avrupalı emperyalist devletleri bundan sonraki saldırılarına ortak etmedikçe, başarı şansının zor olduğunun da bilincinde.

İran'a saldırmak için öncelikle BM çatısı altındaki ülkelerin de bu saldırıya destek vermelerini istemesi bundan. Özellikle Irak işgaline “destek” vermeyen Almanya ve Fransa, İran konusunda ABD'nin yanında saf tutmuş durumda. İşte Ortadoğu'da gelişmekte olan bu olayların paralelinde bir de Danimarka'da Jyllands-posten adında yayınlanan bir gazetede, ifade özgürlüğü adı altında İslam dininin peygamberinin karikatürleri yayınlandı. Ve devamında dünyanın çeşitli ülkelerinde Müslümanların öfkesi infial boyutuna ulaştı. Günlere süren protesto gösterileri, yürüyüşler, boykot kampanyası, belli elçilik binalarının yakılması ve onlarla ifade edilebilecek ölü sayısı söz konusu oldu.

İslam ülkelerinde bu tepkilere neden olan Muhammed'in karikatürleri ilk olarak geçtiğimiz Eylül ayında Danimarka'da bir gazetede yayınlanmıştı. Şubat ayında karikatürlerin bu kez birkaç Avrupalı gazete tarafından neredeyse “sabır taşıma” şeklinde peş peşe yayılması olayların fitilini de birlikte ateşlemiş oldu.

Emperyalist sermaye çevrelerinin medyayı da kullanarak karikatürlerin yayınlanması hem Müslümanları çileden çıkarma hem de Avrupalıları “medeniyet elden gidiyor” diye telaşlandırıp yanında yer alma zeminini hazırlıyor. İşte “karikatür krizi”nin sonuçları en çok buna hizmet edebilir.

Karikatürlerden beklenen neydi?

Bilindiği gibi ABD 11 Eylül sonrası dünyaya “terörle savaş” kampanyası başlattı. ABD kendisine düşman olarak Usame Bin Ladin üzerinden Ortadoğu'da yaşayan Müslüman halkı “terörist” olarak hedef göstermeye girişti. İspanya ve İngiltere'deki metrolarda patlayan bombaların “sorumlularının” Müslüman kökenli oluşlarını kullanan emperyalistler, bu sayede bütün Müslümanların dünya için tehdit oluşturduğu kanısını bilerek öne çıkardılar. Şimdilerde de başta Avrupa ülkeleri olmak üzere birçok yerde “yabancılara -göçmenlere” özellikle de Müslümanlara karşı kampanyalar düzenleyerek, “demokrasi” dersi adı altında abadan sopa gösterilmekte.

Emperyalist yöneticilerin bu siyasetleri, aslında aynı sınıfın üyeleri olan, farklı dinlere mensup işçileri ve emekçileri bir birine düşman etmekten başka bir şeye hizmet etmiyor. İşte bu ortamda “karikatür krizi” bu siyasetin tuzu biberi oldu.

“Medeniyetler çatışması”na mı gidiyoruz?

Ortaya çıkan ve körüklenen bu tablo doğal olarak Samuel Huntington'un ileriye sürdüğü

“medeniyetler çatışması”nı akla getiriyor. Pekiyi nedir “medeniyetler çatışması?” Emperyalizmin ideologları Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte sınıf mücadelesinin tarihe karıştığını, tarihin artık sınıflar savaşı olarak açıklanamayacağı tezini ileri sürerek kendine göre tarihin sonunu ilan etmekteydiler.

Emperyalist ideologlarına göre tarih farklı uygarlıklar arasında cereyan edecek ve savaşlar biçiminde gelişecek. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla dünya tek kutuplu bir imparatorluk düzenine geçti. Bir yandan “batı demokrasisi” diğer tarafta ise bu uygarlığın dışında kalanlar ve varlığı ile onları tehdit edenler.

Hatırlanacağı gibi 11 Eylül saldırısından sonra ABD yönetimi bu gelişmeyi “uygarlığımıza ve uygar yaşam tarzımıza yönelik bir saldırı” biçiminde açıkladı. Öyle görünüyor ki bir tarafta “medeni batı dünyası” diğer tarafta ise ortaçağ dünyasına sıkışıp kalmış olanlar var, ABD ve taraftarlarına göre.

Dini gerici akımların “batı dünyası”, “Müslüman dünyaya karşı haclı seferine” girişmektedir tezi de aynı zehirli fikirleri halklar arasına yaymakta. Yoksul halklar için oldukça tehlikeli olan bu siyaset, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tüm girişimlerine rağmen dünya ölçeğinde cereyan edecek halklar arasındaki boğazlaşmalar düzeyinden şimdilik uzaktır. Fakat emperyalizmin “medeniyetler çatışması” adı altında hedeflediği tam da budur.

Sonuç olarak “karikatür krizi”nden zarar görecektir hangi din ve milliyetten olursa olsunlar işçiler, emekçiler ve ezilen halklardır. Dolayısıyla “medeniyetler çatışması” tezinin altında sahnelenmek istenen emekçileri ve yoksul halkları birbirine düşmanlaştırmaktır.

Emperyalist ideologlar bu yolla sınıf çelişkilerinin üstünü örterek emperyalist-kapitalistlerin çıkarlarını güvence altına almayı hedeflemektedir. İşçi sınıfı bu tuzağa düşmemeli. İşçi sınıfı emperyalist-kapitalist düzene karşı enternasyonal bayrağını sınıf mücadelesi yoluyla tüm dünyada yükseltmeyi hedeflemelidir.

Şahin Yıldırım

Diyarbakır Kulp / Tunceli Gökçek Mirik

Unutmayalım, Unutturmayalım...

Balıkların hafızasının çok zayıf olduğu söylenir. Bu nedenle çabuk unutan insanlar için balık hafızasına sahip denir. Netice itibariyle bir balığın zayıf hafızalı olması ya da bir insanın çok unutkan olması dünyanın sonu değildir. Diğer yandan bir toplumun hafızasız olması, yaşananların aynı hızla toplumun ortak hafızasından silinip gitmesi, çok hayati sorunlara yol açar. Kuşkusuz toplumlar yaşadıklarını durup dururken unutmazlar. Genellikle iktidar sahibi egemen güçlerin bir marifetidir toplumun ortak hafızasını silip, yok etmek. O ortak hafıza ki işe yaramaz binlerce değersiz, geçici, gündelik malzeme ile doldurup bir paçavra haline getirilmek istenir egemenlerce; çünkü yönetenlerin yönetmek için en çok ihtiyaç duyduğu şey hatırlamayan bir toplumdur. Burjuva kapitalist sömürü düzeni dünyanın dört bir yanında toplumun gerçek ortak hafızasını parçalayıp, yerine baskı ve sömürü düzeninin vahşetini örten binlerce işe yaramaz malzeme doldurma marifeti sayesinde ayakta durmayı başarır.

Sömür, katlet, yalanlarla unuttur...

Bazen insanlar unutsa da toprak unutulana kusuverir bir gün; ve her şey gün yüzüne fıskırır. Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Alacaköy'de, 1993 yılında kaybolan 11 kişiye ait olduğu yapılan DNA incelemeleri sonucu açığa çıkan insan kemiklerin bulunması "kapandı" sayılan bir davanın yeniden açılmasını sağladı. Söz konusu 11 kişi, 9 Ekim 1993 günü bölgede görevli Bolu Jandarma Tugayı mensubu askerlerce gözaltına alınmışlar, en son 11 Kasım tarihinde görülmüşler, bu süre boyunca elleri bağlı olarak bölge jandarma kuvvetlerinin gözetiminde kalmışlar ve sonrasında kendilerinden bir daha haber alınamamıştı. Tutuklandıktan sonra kaybolan 11 kişinin -Mehmet Salih Akdeniz, Celil Aydoğdu, Behçet Tutus, Mehmet Şerif Avar, Hasan Avar, Bahri Şimşek, Mehmetşah Atala, Turan Demir, Abdo Yamuk, Nusreddin Yerlikaya ve Ümit Taş- yakınlarının girişimleri sonuç vermemiş ve olayın hemen devamında binlerce başka köy gibi söz konusu köy de boşaltılıp 2001 yılına kadar da yerleşime kapatılmış ve yasak bölge ilan edilmişti.

Yakınlarının peşini bırakmak istemeyen dokuz kişi olayın takipçisi olarak tüm içi hukuk yollarına başvurmuş ama savcılık takipsizlik kararı vererek davayı unutturmak istemişti. İç hukuk yolları tıkanan kayıp yakınlarının 29 Mayıs 1997

tarihinden sonra Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) açtıkları dava 31 Mayıs 2001 yılında sonuçlanmış ve Türkiye kayıp yakınlarına 2 milyon mark ödemeye mahkum edilmişti. Kayıplarının takipçisi olan köylüler ise dava süresince ölümlerle tehdit dahil her türlü baskı ve şiddete maruz kalmış, tutuklanmış, yıldırılmak istenmiş ama yollarından dönmemişlerdi. Köye Dönüş Projesi kapsamında köylere dönme imkanı bulan bu insanlar katledilmiş yakınlarının izlerini sürerek 3 Kasım 2004 tarihinde kemiklerine ulaşmış ve İHD aracılığıyla İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderilen numuneler üzerinden gerçekleştirilen DNA testleri acı gerçeğin kesin şekilde ortaya çıkmasını sağlamıştı. Kemikleri bulan köylülerin bölge savcısını haberdar etmelerine rağmen bölge savcısı tarafından kemiklerin inceleme için köylüler tarafından toplanıp getirilmesinin istenmesi devletin olaya bakışının gerçek özetidir. Söz konusu bölgede 2003 yılının eylül ayında yol çalışmasında çalışan işçiler tarafından bulunan insan kemiklerinin bölge savcısına bildirilmesinin sonuçsuz kaldığı düşünülürse devletin olayı örtbas etme niyeti daha da net olarak açığa çıkacaktır.

İmha, inkar, iftira...

Gelinen noktada bu 11 kişinin katledildiği açık bir şekilde ortaya çıkmış durumda. General Yavuz

Ertürk komutasında hareket eden 2 bin 500 kişilik Bolu Jandarma Tugayı olayın faileri. Bu tugayın bölgede başka bir çok operasyonu daha gerçekleştirdiği, birçok kayıp vakasının arkasında bu tugayın operasyonlarının yattığı bir sır değil. Örneğin aynı tugayın Tunceli merkeze bağlı Gökçek Köyü Mirik mezarında 23-24 Eylül 1994 tarihinde yaptığı askeri operasyon sonrasında söz konusu mezrada yaşayan Işık ve Serin ailelerinden 7 kişi "kayıp" oldu. Yine aynı operasyon döneminde Tunceli'de 1994 yılında toplam 16 köylü "kayıp" oldu. Bu kişiler halen kayıp. Bu kayıplar bölgede ki binlerce kayıptan sadece bir kısmı. Kayıplar konusunda devletin tutumu ise suçu PKK'ye atarak işin içinden sıyrılmak şeklinde. Kayıp ve öldürme olaylarına maruz kalan bu insanların birçoğunun sabıkası dahi olmayan, tek suçları o bölgede yaşayan Kürt olmakla sınırlı olan insanlardan oluştuğu da bir başka gerçek.

Toplu mezarlar üzerine yükselen Avrupa Birliği...

Şemdinli'de gün ortasında, yüzlerce şahidin gözleri önünde bombayı kitapevine atan ve peşinden halkın üzerine kurşun yağdıran subaylara kahraman diyen bir rejim söz konusu olan. Bombayı atan subaya sahip çıkan ama bombadan da PKK'yi sorumlu tutan bu rejim kuşkusuz pişkindir ve ortaya çıkan kayıplara ait toplu mezarların suçunu da PKK'ye atması normaldir. Dün Diyarbakır ve Tunceli'de ve bugün Şemdinli'de iş başında olan aynı baskı ve şiddet rejimi güçleridir.

Bu baskı ve şiddet rejimini üzerine bir çelik yelek gibi giyen burjuvazi toplu mezarlar üzerine bir AB inşa etme yolunda. AB'nin bir özgürlük ve demokrasi projesi değil, sömürü ve şiddeti derinleştirme projesi olduğunu bilenler için burada şaşıracak bir yan yok. "Hukuk" sonucu değil, yağmur ve heyelanlar sonucu ortaya çıkan toplu mezarlar söz konusu. AİHM'in verdiği para cezaları özgürlük ve demokrasi getirir mi? Başta Kürt halkı olmak üzere ezilen ve sömürülen tüm kesimler bilmek durumunda: failler hesap vermedikçe asla adil, eşit ve özgür bir dünya olmayacak...

Arif Benol

DİSK 39 Yaşında

Türk-İş yönetiminin Amerikancı sendikal politikalar izlemeye başlaması, mücadele eden işçileri yalnız bırakması, sermayeden, devletten ve işverenlerden bağımsız bir tutum izlememesi sonucu, Türk-İş içinde bir grup sendikadan oluşan muhalefet oluştu. Bunların büyük bir çoğunluğu TİP (Türkiye İşçi Partisi) üyesiydi.

DİSK'in kurulmasının ana nedeni, Türk-İş yönetiminin bir bölümüyle DİSK'i kuran sendikalar arasındaki görüş ayrılığıdır. Bu görüş ayrılıkları sonucunda, Türk-İş'ten kopmaya yol açan olay 1966'da Paşabahçe cam işçilerinin grevi oldu. Grevci işçiler karşı olmasına rağmen Türk-İş yönetimi TİSK ile anlaşarak grevi bitirmek istedi. Buna tepki olarak Petrol-İş, Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş, Tez Büro-İş'le birlikte bir grev destekleme komitesi kurdular ve grev sürdü.

Türk-İş yönetim kurulu ise, "*sendikacılık prensip ve disiplinini ısrarla çiğnedikleri*" gerekçesiyle bu sendikaları geçici olarak ihraç etti. Bir araya gelen bu sendika yöneticileri Sendikalar Arası Dayanışma Anlaşması'nı (SEDA) oluşturdular. 1967'lere gelindiğinde, Türk-İş'te sendikal demokrasi kesinlikle işlemez duruma gelmişti. İşte bu koşullarda bu sendikalar Türk-İş'ten ayrılarak 13 Şubat 1967'de DİSK'i kurdular. DİSK, Türk-İş'e karşı körü körüne bir çıkış olmamıştır. Türk-İş'in sınıf uzlaşmacı tavrına karşı radikal bir çıkış olmuştur. DİSK, kuruluşunda sömürüyü sınırlamayı ve sömürüyü ortadan kaldırmayı hedeflediğini açıklıyordu.

1068-71 Dönemi ve 15-16 Haziran Olayları

Bu dönem işçi hareketlerinin hızlandığı ve yoğunlaştığı bir dönem oldu. Uyanan ve bilinçlenen işçiler, işyerlerinde sınıf uzlaşmacı sendikacılık çemberini kırmayı başardılar. DİSK'te örgütlenmeye başladılar.

DİSK'in bu hızlı gelişmesi başta Türk-İş olmak üzere çeşitli çevreleri, işveren kuruluşlarını, devlet ve hükümet içindeki bazı odakları huzursuz ediyordu. Bu gelişmenin önüne geçilmesi için 274 sayılı sendikalar ve 275 sayılı toplu sözleşme, grev ve lokavt kanunlarıyla Türk-İş dışındaki sendikaları geri-

letip, olanaklarının daraltılması gündeme geldi. Yasa değişikliğinin özü ise yetki konusunda DİSK'in önünü kesecek şartlar getirmekten geçiyordu. DİSK yönetim kurulu 3 Haziran 1970 günü yaptığı toplantıda anayasal direniş kararı aldı. 12 Haziran'da genel başkan Kemal Türkler bir basın toplantısıyla kamuoyunu uyardı. 14 Haziran gününde sendika yöneticilerini ve diğer temsilcileri toplantıya çağırdı. 15, 16 ve 17 Haziran günleri DİSK'in düzenlemek istediği yürüyüş ve mitinge izin verilmedi.

15 Haziran 1970 Pazartesi sabahı, 100 binin üstünde işçi İstanbul, Gebze ve İzmit'te iş bırakarak meydanlara döküldüler. İşçilerin üstüne ordu, polis gönderildi. Üç işçi öldü. Olaylar daha da tırmandı.

DİSK başkanı Kemal Türkler sokaklara dökülen işçilere sakin olmaları yönünde bir konuşma yaptı. İşçilerin evlerine dönmelerini istedi. İşçi hareketinin daha da ilerlemesi için değil, önünün kesilmesi için bütün gücünü kullandı. Sendika bürokrasisinden güç alan burjuvazi de, hükümete baskı yaparak sıkıyönetim ilan edilmesini sağladı, grevler yasaklandı. Sıkıyönetim desteğinden yararlanan patronlar, DİSK'li işçileri işten çıkarmaya başladı.

15-16 Haziran eylemlerinden dokuz ay sonra, 12 Mart 1971 darbesi oldu. Darbenin amacı işçi sınıfının örgütlerini baltalamak, ekonomik, demokratik haklarını gasp etmek idi. Sıkıyönetim ilan edildi. 14 Ekim 1973 yılında sıkıyönetim kaldırıldı. 1 Mayıs 1976 yılında İstanbul o yılların en yığınsal gösterisine sahne oldu. 1 Mayıs 1977'ye daha görkemli hazırlık yapılıyordu. 500 bin emekçi vardı. 37 emekçi üzerlerine açılan ateş sonucu öldürüldü. Bu gerekçe ile

1978 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı.

22 Temmuz 1980'de Maden-İş genel başkanı Kemal Türkler evinin önünde silahla vurularak öldürüldü. Cenaze töreni çok kalabalık oldu.

12 Eylül 1980 askeri darbesinin ardından sendikal haklar büyük ölçüde kısıtlandı. Türk-İş dışındaki konfederasyonlar, DİSK ile birlikte 28 sendika kapatıldı. 12 Eylül darbesinin ardından 1989 bahar eylemleri sessizliğe gömülen işçi hareketinin yeniden dirilişinin simgesi oldu. 1991 yılında DİSK'in kapatılması kararı kaldırıldı ve yöneticileri beraat etti. Böylece DİSK 12 yıllık bir aradan sonra tekrar faaliyete başladı. 1992 de yapılan genel kurulda Kemal Nebioğlu genel başkanlığa, Süleyman Çelebi'de genel sekreterliğe getirildi. 1994'te yapılan genel kurulda Rıdvan Budak genel başkanlığa getirildi. Rıdvan Budak'tan sonra ise hala Genel Başkanlığı Süleyman Çelebi sürdürüyor.

1992'de DİSK'in yeniden açılmasıyla birlikte 1980 öncesinde olduğu gibi mücadelecilik niteliğini kaybetmiş, bugün işçi sınıfının çıkarlarının yanına sermayenin çıkarlarını da koyarak uzlaşmacı bir sendika haline gelmiştir. DİSK'in kuruluşunda geçmişte desteği olan devrimciler bugün sendikalardan birer birer atılıyor. Sendika bürokratları kendilerine muhalif olacak kimseyi istemiyorlar.

Geçmişini geri getiremeyiz ama bu tarihi yazanlarda alınteriyle geçinen, hepsinin de sorumluluğu olan insanlardı. Onlar bu mücadeleleri başararak bizlere örnek oldular. Şimdi bizim elimizde onlarca yıllık tarih birikimi var. Bu mücadele birikimiyle sendikaları işçilerin mücadele örgütü yapmak için örgütlenelim, bürokratları sendikalarımızdan defedelim. Sendikalarda işçi denetimi!

Nergis Çayır

İzmit Mitingi

DİSK, İzmit'te "*yoksulluğa ve adaletsizliğe hayır*" mitingi düzenledi. On bine yakın katılım oldu. Katılımın çok olması da istenen bir durum değildi. Miting önce bir hafta ertelendi. Otobüsler işyerlerinden kalktı, üyelerinin dışında kimseyi mitinge götürmek istemediler. Mitingde Süleyman Çelebi yaptığı konuşmada "*değişen dünyayı algılamaya çalıştıklarını ve örgütü değişen ihtiyaçlar karşısında yeniden inşa etmeye koyduklarını*" belirtti. İşçileri dünya değişiyor edebiyatıyla oyalamaya çalışıyorlar. Değişen nedir? Sermaye karlarına kâr katıyor, işçiler ise sefalete sürükleniyor. Onlar değişen dünyayı algılayamamaya devam etsinler, atı alan dereyi geçiyor. Sözleşmeler tıkanmış durumda, işverenler sıfır zam öneriyor. Çelebi mitingde bunun için hiçbir şey söylemedi. Hükümet eleştirisinden başka bir şey bilmiyor. Hükümeti tek başına eleştirmek yetmiyor. Üretimden gelen gücünle hükümeti sarsabilirsin. Bunu bizden daha iyi biliyorlar, ama tercih meselesi, dostlar alışverişte görsün.

Kadın İstihdamını Artırma Zirveleri ve Sömürü

İşsizlik, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, sağlık güvencesinin ortadan kalkması biz işçileri her gün köleleştiren yasaların çıkması sermayenin içinde bulunduğu krizi aşmasına yetmiyor. Sermaye krizini aşmak için kendini yeniden yapılandırmanın araçlarını tartışıyor, işverenlerin sendikalarıyla, dernekleriyle. Önce Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu'nun (TİSK) düzenlediği 10-11 Şubat 2006'da "Kadın İstihdamı Zirvesi" ile; ardından 13 Şubat 2006'da, bu zirvenin uluslararası ayağı olan ve İÜDünya Girişimci İş Kadınları Derneği FCEM'in yürütme kurulu'nun da katıldığı "Dünya Kadın Girişimcilik Forumu" ile.

Türkiye'deki 68 kadın derneği, Hak-İş, DİSK ve Türk-İş gibi sendika konfederasyonlarının genel başkanları, İstanbul Conrad Otel'e TİSK'in düzenlediği Kadın İstihdamı Zirvesi'ne konuşmacı olarak katıldı. TİSK Başkanı Tuğrul Kudatgobelik zirvenin amacının yüzde 22'lik kadın istihdamını iki kat arttırmak, kadınların işgücü piyasasına girmeleri için gerekli ortamın sağlanmasının, istihdamın önündeki engellerin kaldırılmasının gerekliliğini hedeflediklerini söyledi. Fakat işçileri sokağa atan, sendikasılaştıran, emekçi kadınları ucuz işgücü olarak görerek her geçen gün biraz daha sömüren sermayenin nasıl bir istihdamdan bahsettiği çok açık! Zirvenin asıl amacı kadın emeğinin daha fazla sömürülmesinin bir arayışı. Zirve, kadın emeğini sömürecek yeni patronlar yaratmayı hedefliyor. Peki kendilerini işçilerin temsilcisi olarak gören sendika başkanları nasıl bir hedefle bu zirvede yer alıyor. Bu sorunu cevabı da çok açık; tıpkı işçilerin daha fazla sömürülmesine neden olan sözleşmeleri imzaladıkları gibi sermaye ile uzlaşarak bürokrasilerini güçlendiriyorlar. Patron yalakası sendika bürokratları, sömürüye karşı çıkmak yerine "toplumsal barış ve uzlaşma" adında uyduruk politikalarla sermaye-

nin ekmeğine yağ sürüyor. Oysa bugün Türkiye'de AB uyum yasalarıyla sendikalaşmanın önüne sürekli engeller çıkarılıyor; sendikalaşma adeta yasaklanıyor. Sendikaların bugün üstlenecekleri rol patronlarla işbirlikçilik yerine, sendikalaşmanın önündeki engelleri yıkmak, esnek çalışmaların önüne geçebilecek politikaları üretmek olmalı. Kadın dernekleri ise; emekçi kadınları daha fazla sömürecek yeni kadın patronlar yaratarak nasıl bir eşitlik umuyorlar. Daha geçen ay 5 kadın işçi fabrikada çıkan yangında katledildi. Üstelik öldürülen kadınların 3'ünün iş yasasına göre orada bulunması dahi yasaktı. İş güvenliğinin sağlanmadığı yeni fabrikalar, buralarda ücretli köle gibi çalıştırılan kadın işçiler kimlerle eşit! Sınıf kardeşi olan erkek emekçilerle mi? Yoksa sermayeyi temsil eden kadın patronlarla mı?

Sermaye zirveleriyle, yasalarıyla kendi krizini aşmaya çalışırken, işçi sınıfı içinde bulunduğu krizleri kadınıyla-erkeğiyle güçlü sınıf seferberlikleri oluşturarak aşmaya çalışmalı. Örgütlü sermaye güçlerine karşı; işçi sınıfının örgütlenebileceği güçlü, devrimci parti kurmalı.

Öykü Tanır

Konya'da Linç Girişimi

Konya'da karikatür protestosu yürüyüşünde bir kadın gazeteci, başı açık olduğu için kendilerini tahrik ettiği gerekçesiyle göstericiler tarafından saldırıya uğradı. Olay anında güvenlik güçleri saldırganlara karşı hiçbir müdahalede bulunmadı. Sabah Gazetesi Muhabiri Aliye Çetinkaya'ya başı açık olduğu için saldırdıkları öne sürülen Halil Yılmaz ve Yakup Kaya, savcıya ifade verdi. Savcı iki zanlıyı tutuksuz yargılanmak üzere serbest bıraktı. Bu hukuki karar, saldırıyı da güvenlik güçlerinin taraflı tutumunu da apaçık destekliyor. Bu olay, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü tartışırken Türkiye'de dinin kadınların üzerinde nasıl bir baskı oluşturduğuna iyi bir örnek. İslami şartlara göre giyinmeyen kadınlar neredeyse her gün, tacize uğruyor. Üstelik devletin güvenlik güçleri ve hukuk mekanizması bu davranışları destekler nitelikte tutumlar sergiliyor. Kadın olarak linçlerle, dayaklarla hergün şiddete maruz kalıyoruz. Bu baskılara karşı vereceğimiz mücadelemizi bize baskı yaratan her alanda, erkek egemen kapitalist sisteme karşı; onun tüm kurumlarını hedef alarak yürütmeliyiz.

Cinsiyet ayrımına, şiddete son!

Öykü Tanır

8 Mart

Dünya Emekçi Kadınlar Günü

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü daha iyi anlayabilmek için bugünü yaratan emekçi kadınların mücadelelerini daha iyi kavramak gerekir. 148 yıl önce, 1857'de New York'ta 40.000 tekstil işçisi kadın, çalışma saatlerinin düşürülmesi ve eşit işe eşit ücret talepleriyle grev başlattı. 8 Mart'ta grev sırasında güvenlik güçlerinin çıkardığı yangında 129 kadın işçi öldürüldü. 1910 yılında Danimarka'da II. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Kadın Konferansında, 17 ülkeden 100 kadın delege, ölen kadın işçilerin anısına 8 Mart'ı Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul etti. Sömürüye, baskılara karşı emekçi kadınların mücadelelerini simgeleyen bir gün olarak.

Ancak işçi sınıfının ve ezilen tüm kesimlerin mücadelelerinin önünü kesmeye çalışan burjuvazi, 1977 yılında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününden, emekçi kadınları çıkararak içini boşaltmaya girişti. 8 Martı burjuva kadın ile emekçi kadının aynı zeminde, çarpıtılmış bir düşmana, "erkeklerle" karşı mücadele edeceği bir gün olarak ortaya koydu. Bugün, burjuva kadın dernekleri bir yandan ortak kadın mücadelesinden bahsederken, diğer yandan da sahibi oldukları işyerlerinde çalıştırdıkları kadınları daha fazla nasıl ezebileceklerinin hesabını yapıyorlar. **Bu nasıl ortaklık!** Böylesi bir sapma, gücümüzü bölerek mücadelemizin zayıflamasına neden oluyor. **Oysa, mücadelenin emekçi kadınlar için asıl hedefi; erkek egemen kapitalist sistemi yok etmektir!** Birkaç yıldır farklı zaman ve yerlerde yapılan 8 Mart gösterileri, mücadelenin parçalanmasına neden olurken, burjuvazinin saçtığı zehirin etkisini de gösteriyor.

Sömürü ve Şiddet Her Yerde

Hiçbir iş garantisi ve sosyal güvencemiz olmadan, sigortasız, esnek çalışma sisteminde köle gibi çalıştırılan biz emekçi kadınlar, her gün biraz daha

yoksullaşıyoruz. Fabrikalarımızda hiçbir can güvenliğimiz olmadan, çalıştırılıyor. İş kazalarıyla sakatlanıp, hayatımızı kaybedenler de bizleriz. Daha 3 ay önce Bursa'da bir fabrikada çıkan yangında 5 kadın işçi yanarak can verdi. Üstelik can verenlerden biri hamileydi ve iş kanununa göre çalıştırılmaması gerekirdi... AKP hükümeti ve sözde muhalefet partileri, çıkardıkları yasalarla haklarımıza her gün biraz daha darbe vuruyorlar. Özelleştirmelere karşı işlerine, emeklerine sahip çıkmak isteyen, daha iyi koşullarda çalışabilmek için sendikalaşmaya çalışan biz işçiler, hakkımızı alamadan sokağa atılıyor.

İçinde yaşadığımız bu baskı ve sömürü düzenini yaratan kapitalizm, bu baskıları en çok yaşayansa biz emekçi kadınlarız. Ağırlaşan ekonomik koşullarla birlikte erkeğe göre daha fazla ezilen biz kadınlar, işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesi içinde daha fazla yer almak zorundayız. İşten ilk atılanlar da, ücretleri en çok düşürülenler de biziz! Biz, kadın ve emekçi olduğumuz için çifte sömürüye maruz kalıyoruz. Bugün Türkiye'de çocuk sahibi olduğumuzda, işyerlerimizde çocuklarımızın bakımını üstlenecek ne kreş var, ne de çocuklarımızı emzirmemiz için bize ayrılan odalar. Çoğunlukla hiçbir sağlık güvencemiz olmadan çalıştırıldığımızdan çocuklarımızı hastalıklarla ve yokluklarla büyötmeye çalışıyoruz. Bizler evimizde, ev işlerinin tüm sorumluluklarını üstlenmek zorunda bırakılırken, işyerlerimizde en zor ve kötü şartlarda çalıştırılıyor.

Hayatın her alanında kadınların kendini var etme mücadelesi, erkeklerden daha fazla olmalıdır. Çünkü kadınların karşısına toplumsal hayatta da çeşitli kurumlar çıkar; aile ve devlet gibi. Özellikle şiddet konusunda bu iki kurumda kadınlara özel baskılar yaşatır. Aile içi şiddeti hala yüzyıllar önceki şekliyle yaşamaktayız. Türkiye'de her üç kadından birinin yaşamı boyuca dövüldüğü bir gerçek. Birçok kadın, kocası ya da sevgilisi tarafından cinsel ilişkiye zorlanıyor. Töre cinayetleri de yaşadığımız topraklarda hala yaşanmakta olan en yıkıcı örnek olarak karşımızda duruyor. Tüm bunlara karşı devletin yaptırımları caydırıcılık bile taşıyor. Dahası devletin kendisi kadına dönük şiddeti besliyor, destekliyor. Hakkını arayan emekçi kadınlar dövülüyor, yerlerde sürülüyor, tutuklanıyor. İşkencelere taciz ve tecavüz ekleniyor. En son devrimci bir kadın emekçi olan Sevda Aydın, bu sömürü düzenine karşı mücadele ederken, burjuva devletin güvenlik güçlerince kaçırıldı ve tecavüze uğradı. Bu, kapitalist devletin ne ilk saldırısı ne de sonuncusu olacak. Ancak cinsel kimliğimizle bizi aşağılamaya, ezmeye çalışan bu düzen korkumuzu değil, öfkemizi artırıyor. Emekçi kadınlar, bu saldırıların hesabını soracaklar.

Sözde "demokrasi" adına yapılan emperyalist

işgaller, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviriyor. ABD ve işbirlikçileri, Afganistan'da ve Irak'ta yaşayan halkları, işkenceler ve zulümlerle tüm dünyanın gözü önünde köleleştirmeye, yok etmeye çalışıyor. Yarın İran için bu tehdit söz konusu. Filistin'de yıllardır yaşanan İsrail zulmü de aynı saldırının bir parçası. Kadınlar, bu savaşlarda hem cinsel tacize, tecavüze uğruyor, hem de çocuklarını, eşlerini kaybetmenin acısını yaşıyor. İşgallere karşı mücadeleler devam ettikçe, savaşan, özgürlükleri uğruna ölen de aynı kadınlar.

Emekçi Kadınlar Sömürüye Karşı Mücadelede En Önde

Kadınlar, yüzyıllardır tüm baskılara ve sömürüye karşı toplumsal mücadelelerde her zaman ezilenlerin yanında yer almış, özgürlüklerinin peşine düşmüşlerdir. Örneğin, Fransız Devriminde ön saflarda onlar vardı. 1871'de kurulan Paris Komünü'nde çocuk yuvalarının kurulması için örgütlü mücadele etmişlerdi. Ekim Devrimi'nin başarıya ulaşmasında en çok mücadele edenler ve devrimden sonra haklarının peşinde koşanlar yine kadınlardı.

Yaşadığımız tüm bu problemler toplumun sınıflara bölünmesiyle başlar; çözümleri de ancak sınıfların ortadan kalkmasıyla mümkündür. **Kapitalizm yıkılmadıkça kadınların eşitlik mücadelesi için gereken koşullar asla sağlanamaz. Dil, din, ırk, cinsiyet farkı gözetmeden birleşik mücadelemizi örgütlemek ve sınıfsız, sömürsüz, eşit bir dünyayı kurmak mümkün.** Yaratacağımız alanlarda kapitalizme karşı sonuna kadar mücadele ederken, aynı zamanda kadın olarak kendi örgütlerimizde de yansımalarını bulan cinsel ayrımcılığa karşı sonuna kadar mücadele etmeliyiz. İşçi sınıfının en büyük görevi sınıflı toplumu yok ederken her tür ayrımcılığı da yok etmektir.

Toplumsal patlamalara ve emperyalizme karşı direnişlere yön verecek ve onları birer devrimci sürece dönüştürecek olan devrimci dünya partisinin inşası en acil ihtiyacımız. **Tüm dünya işçilerini birleştirerek, kadın ve erkek, tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayacak bir dünyayı kurmak için bugünden mücadeleye başlayalım. ÜÜKadınıyla erkeğiyle sınıf olarak bir bütünüz; sömürüye karşı mücadelemiz de bir bütün olmalı. Eşit, güzel yarınlar için; Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!**

**Tüm işyerlerinde negatif ayrımcılığa son!
Eşit işe eşit ücret!**

İşyerlerinde doğum öncesi ve sonrası ikişer ay ücretli izin!

Her işyerine kreş ve emzirme odası!

Cinsel şiddet cezalandırılınsın!

Her mahalleye kadın sığınma evi!

Töre şiddetine uğrayan kadınlar koruma altına alınsın!

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü Kutlandı

Bu yıl 8 Mart hafta içine, Çarşamba gününe denk geldiği için kutlamaların çoğunluğu 4-5 Mart günlerinde yapıldı. Bu iki boyunca üç ayrı miting düzenlendi.

4 Mart Cumartesi günü Emekçi Kadınlar Derneği (EKD) Kadıköy'de miting düzenledi. Yaklaşık 800 kişilik bir katılım oldu.

5 Mart Pazar günü Kadıköy'de yapılan mitinge ise 5 bin kadın katıldı. Geçen yıla oranla katılım düşüktü. Mitinge Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasında örgütlü olan ve 174 gündür mücadelede bulunana Serna-Serel işçileri de katıldı. DİSK sendikasında katılım azdı. Bunların dışında hiçbir sendika yoktu. Kadın kuruluşları, sivil toplum örgütleri ve siyasi partili kadınlar katıldı. Her yıl olduğu gibi Kürt kadınlar kalabalık ve coşkuluydu. Kadınların talepleri pankartlara ve sloganlara yansdı. Sendikaların ise hiçbir hazırlık yapmadıkları ortadaydı.

Beyazıt meydanında yapılan mitinge 24 sivil toplum kuruluşu, dernek katıldı. 14:00'da başlayan mitinge yaklaşık bin kişi katıldı. Meydanda katılımcılardan çok polis vardı. Mitinge kadın katılım sayısı da oldukça azdı. Erkeklerin ağırlıkta olduğu bir miting oldu.

Mitinglerin ayrı olmasının nedeni, geçen yıllardaki mitinglere erkeklerin alınmaması gerekçe oldu. Gerekçesi ne olursa olsun işçi sınıfının en önemli günleri olan 8 Mart ve 1 Mayıs gibi mücadele günlerinin ayrı ayrı kutlanması en çok burjuvazinin işine yarar. Tek ve güçlü bir miting işçi sınıfına güç verir.

Nergis Çayır

İnsanlar neden silah taşır?

İnsanlar neden silah taşır? Gün geçmiyor ki silahla meydana gelen bir öldürme ya da yaralama meydana gelmesin. Futbol maçları sonrası sözüm ona sevinenlerin silahlarından çıkan kurşunlarla ölen, yaralanıp sakat kalan bir çok insan var. Benzer şekilde düşünlerde havaya sıkılan kurşunlarla nice insan hayatını kaybediyor. Bu durumda silahın tehlikelerini insanların bilmiyor olması mümkün mü? Bunları bilen insanların buna rağmen evlerinde silah bulundurarak en azından kendi ailelerini potansiyel bir tehlike içine soktuklarını bilmeleri, bunun farkında olmamaları nasıl açıklanabilir? O silahın bir gün bütün hayatlarını yıkabileceğini düşünemiyorlar mı? Kuşkusuz silah, kullanılma amacına, şekline ve kullanıcısına bağlı olarak üzerine çok konuşulacak bir şey. Ama en önemli özelliği tarih boyunca bir güç ve iktidar simgesi olması.

Devlet işleyişinde işçi ve emekçiler söz konusu olduğunda genellikle "zafiyet" baş gösterir. Bir iş yerinde çalışıyorsunuzdur. Sigortanız yoktur, iş güvenliğiniz yoktur ve bir gün patron sizi keyfince kapı dışarı koyar. Bunların hepsi suçtur aslında. Sizde haklı olarak hakkınız için hukuk yoluna başvurursunuz ama sonunuz genellikle hüsrandır. Hakkınızı alamazsınız hem de haksız duruma düşürürler sizi. Bunun üzerine sizin gibi haklarınızı elde edemeyenlerle birlikte hak arayışına girersiniz. Bu kez de polisi ve jandarmasıyla suçluları yakalayacak olan devleti karşınızda bulursunuz. Haklarınızı arayan, ekonomik, demokratik, kültürel ve siyasal taleplerini dile getiren işçilere, emekçilere, öğrencilere, Kürtlere öldüresiye dayak atılır. Diğer yanda ise memlekette mafya cinayetleri artar, kapkaç olayları çoğalır ve insanlar kendilerini güvende hissedemeyerek bireysel koruma derdine düşer.

Koronma içgüdüdü de bireylerin silahlanmasına kapı açan nedenlerden biridir. Oysa silahlanmanın tehlikelerini ve sonuçlarını çevremizde görmekteyiz. Bu olaylardan biri de bulunduğum çevrede yaşandı. Evinde silah bulunduran bir ailenin on iki yaşındaki kızları bu silahtan çıkan merminin kafasına gelmesi sonucu yaşamını yitirdi. Bunun bir intihar mı,

yoksa bir kaza mı olduğu anlaşılamadı! Sebep ne olursa olsun bir hayat söndü. Silahı evde bulunduran baba ise herhangi bir ceza almadı. Çünkü evin on altı yaşındaki büyük oğlu, "silah benimdi" dedi.

Bir olayda Trabzon' da yaşandı. Pazar ayını sırasında ayini yöneten din adamı on altı yaşındaki bir çocuk tarafından öldürüldü. Bu olay bize hiçte şaşırtıcı gelmedi. O çocuğu kim bu olaya azmettirdi? Kurtlar Vadisi dizisindeki cinayetleri gören çocuklar ve gençler Polat Alemdar olmaya özeniyor. Şiddetin kol gezdiği ülkede mafya babalarının itibar gördüğü, silahın gücünün adeta kutsandığı çok açık. Bu ortamda öncelikle çocuklarımızı korumamız gerekiyor. Kapitalist düzen her gün televizyon yoluyla evlerimize kadar girip, hayatımızı kontrol etmeye çalışıyor. Küçük yaşlarda eline oyuncak silah verilen çocuk büyüdünce gerçek silah ediniyor. Bu silahlar düşünlerde havaya ateş edilerek, asker uğurlamalarında ya da maçlardan sonra sağa sola rast gele ateş edilerek birçok insanın yaşamını söndürüyor.

Ruhsatlı ya da ruhsatsız ayrımı yapmadan bütün silahların yok edilmesi, ülkelerin silahlanmaya son vermesi talebimizdir. Dünyada insanlar açlıktan ölümlere silaha ayrılan bu paraların insanlar için kullanılması halinde sağlık, eğitim ve açlık gibi birçok sorununun çözümü kavuşacağı kesindir.

Bunun içinde yasaların adil olması, insanların paylaşımının adil olması gerekiyor. İşsiz gezen bunca insan varken, insanlar yerinden yurdundan edilmiş büyük kentlerde yaşam savaşı veriyorken, neden hırsızlık, neden kapkaç çoğalıyor demenin bir anlamı yok. İşsizliğe çare bulmak, gençleri kahve köşelerinden kurtarmak gerekiyor. Bunun içinde eşit ve adil bir üretim ve bölüşüm düzenine gerek var.

Mücadelenin, birlik ve beraberliğin, işçi ve emekçilerin örgütlü gücünün olmadığı yer ve zamanlarda bireysel silahlanma olmuştur ve olacaktır. Tarih boyunca tek başına kurtuluş arayan çok olmuştur ama bu asla kalıcı bir çözüm getirmeyecektir. Kavganın, sömürünün, açlığın olmadığı; barış ve adalet dolu bir dünya işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin mücadelesiyle gerçeklik kazanabilir. Sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünya arzusuyla mücadeleyi yükseltelim.

Jiyan

Bu Düzendeki Patronlara Yüksek Kâr, Yoksullara Sefalet Düşüyor

AKP hükümeti 2006 yılına girildiği şu ilk aylarda ekonomideki büyümenin çok iyi gittiğini, yıllar sonra ülkenin tek haneli enflasyonu gördüğünü, her vesileyle pembe tablolar açıklamaktan utanmıyor. Bu ülkede birileri için ekonominin iyi gittiğini söyleyebiliriz. Ama bu patronlar cephesi içindir. Çünkü günlük gazetelerde bile bu patronlara ait işletmelerindeki kâr patlamalarını görmek mümkündür. Sabancı Holding yetkililerine göre 2004 yılı ile 2005 yılına göre satışlarını yüzde 19, kârlarını da yüzde 29 artırmış: cirosunu 2004'e göre yüzde 22 artırarak 10,5 milyar dolara çıkarmış. Holding, 2006 hedeflerini de 12,4 milyar dolar olarak belirlemiştir. Peki, bu ekonomik işleyiş, işçi sınıfının hayat seviyesini yükseltmiş midir yoksa daha da yoksullaştırmış mıdır? Tabii ki yoksullaştırmıştır. Çünkü bu devletin bir kurumu olan ve hükümet tarafından yönetilen Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıklamış olduğu açlık ve yoksulluk sınırları, başbakanı yalanlamaktadır. Araştırmaya göre, açlık sınırı altında 900 bin, yoksulluk sınırında ise 18 milyon kişi yaşıyor. Yani her dört kişiden biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Kaldı ki TÜİK adlı kuruluşun açıkladığı rakamlar gerçeği yansıtmaktan uzaktır. Türk - Harp-İş'in açıkladığı açlık (510,64 YTL) ve yoksulluk (1602,90 YTL) sınırlarının neredeyse yarısı kadardır. Buna rağmen TÜİK'nin rakamları çarpıcıdır. Hükümetin ekonomi politikalarının patronlar için iyi olduğu, işçi ve emekçilere ise bu politikaların işsizlik, sefalet ve yoksulluktan başka bir şey vermediği her geçen gün daha da ortaya çıkmaktadır.

Yoksulları ve emekçileri vurdu

Görüldüğü gibi hükümetin enflasyon düştü, TL'den altı sıfır atıldı, ekonomi iyiye gidiyor söylemleri işçiler, emekçiler ve yoksullar için hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü onların yaşam koşulları her geçen gün daha da zorlaşıp, içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Çaresiz kalan bazı insanlar intihar, hırsızlık ve gasp gibi yollara başvurabiliyor. Bunu karşılık burjuvazi her gün servetine servet katıyor. Bu somut durumda da hükümetin politikalarının kime hizmet ettiğini, iyi denilen ekonominin kimler için iyi olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Zaten böyle bir hükümetten işçiler, emekçiler yararına bir politika izlemelerini beklemek hayalcilik olur. Hükümetin yaptığı özelleştirmeler bunun en iyi örnekleridir. Türkiye'nin en kârlı işletmeleri bile haraç mezat burjuvaziye peş keş çekildi. Ve geride binlerce işsiz insan kaldı. Bizim ne burjuvaziden ne de onun sözcülüğünü yapan hükümetten hiçbir beklentimiz olmamalıdır. Bizim amacımız bu asalak kan emicilerden arındırılmış, üretim gibi yönetimin de işçilerde olduğu bir toplum inşa etmektir.

Alman İşçi Ve Emekçileri Mücadelede Kararlı...

Almanya'da kamu hizmetleri çalışanlarının başlattığı grevlerin son bulması için işverenler ve sendikalar arasında yapılan görüşmelerden bir sonuç alınamadı. Ücret artışı olmadan iş saatinin arttırılmasına karşı çıkan VER.Dİ sendikası işverenleri grevi yaymakla tehdit ediyor. Baden Wurtemberg'de başlayan ve iki haftadır süren grevlere 35 bin işçi katıldı. Greve çıkmadan evvel müzakere masasından olumlu bir sonuç çıksın diye greve girmişlerdi. Temizlik işçileri, çocuk yuvası, okul ve belediye çalışanların katıldığı grev ülkede birçok yere yayıldı. İşçiler toplu sözleşmelerinin birebir kabul edilmesini istiyorlar. Bu sözleşme işçilerle memurların ayrımını ortadan kaldırıyor. Sendika ayrıca haftalık çalışma saatlerinin 38,5'den 40 saate çıkarılmasına karşı çıkıyor.

AEG'de Grev...

Almanya'nın Nürnberg kentinde Electrolux şirketine bağlı olarak üretim yapan AEG fabrikasında çalışan işçiler greve çıktı. Yaklaşık üç aydır sendika ile AEG patronları arasında süren görüşmelerden sonuç çıkmadı. AEG patronları fabrikayı kapatma ve 950 işçiyi işten atma dayatmasında bulunduğu için, işçiler süresiz greve çıktı.

Yunanistan'da grev dalgası...

Toplusözleşmelerin tıkanması hükümetin toplusözleşme hakkını işlevsiz hale getirecek yeni tasarı hazırlaması, işçi ve emekçilerdeki tepkinin grev ve gösterilere dönüşmesine sebep oldu. Hükümetin grevlere karşı olağanüstü hal ilan etmesi işçileri bir araya getirdi. Bankalar, belediyeler, hastaneler, üniversite ve yüksel okullarda grev uyarıları yapıldı. Uyarıların ardından greve çıkan liman işçileri eylemlerinin 7. gününde saldırıya uğradı. Talepleri; iş şartlarının iyileştirilmesi, yasa tasarısının geri çekilmesi, ücretlerinin arttırılması, işsizliğe karşı önlem alınması şeklindeki talepler için greve çıkıldı. Greve katılım artıyor.

Girit'de hükümet tarafında kışkırtılan bazı köylüler ve hükümet taraftarları grevci işçilere taşlı sopalı saldırıda bulundular. İşçilere saldırı yoğunlaşınca, birçok iş koluna bağlı işçiler limana giderek, işçilerle birlikte grev gözcülüğü yaptı. Hükümetin aldığı olağanüstü hal kararından sonra Pire limanı diğer sektörden işçilerin akınına uğradı. İnşaat, metal, tekstil, belediye, valilik, taşımacılık ve otellerde çalışan işçiler 24 saatlik grev kararı aldı. Çok sayıda federasyon, sendika 2-4 saatlik iş bırakma eylemi yapacaklarını açıkladı. Birçok kitle örgütleri greve destek açıklaması yaptı.

Skorsky Fabrikasında Grev...

ABD ordusuna savaş helikopteri ve çeşitli savaş malzemesi üreten skorsky fabrikası greve çıktı. Aynı gün 3,500 işçi ile bir yürüyüş düzenledi. Binlerce işçi hastalık sigortalarının ödenmesini talep etti.

Hükümet Boş Durmuyor...

Fransa'da hükümet güvenceli işçiliği ortadan kaldıracak iş kontratı saldırısına karşı, işçi ve örgenciler sendikaların çağrısıyla 7 Şubat'ta 300 bin kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirdiler. En yüksek katılım Paris'te oldu. Bu kentte 45 bin kişi yürüdü. Paris dahil 150 yerde eylem yapıldı. Yeni açıklanan kontrata göre 26 yaşındaki herkes çalışmaya başlarken 2 yıl deneme süresi olacak.

Platin Gemide Direniş Başladı...

Tuzla gemi tersanesinde Platin gemi taşeronu adına çalışan 19 işçi, 4 aydır ücretlerini alamadıkları için tersane önünde basın açıklaması yaparak direnişe başladı.

TÜPRAŞ İşçileri Mücadelede Kararlı...

TÜPRAŞ işçileri TÜPRAŞ'ın Koç-Shell ortaklığına devrini protesto etmek için iş bırakma eylemlerine başladı. Tüm rafinerileri de çalışmayı bırakan TÜPRAŞ işçileri akaryakıt dolumu, satış ve sevkiyatını da durdurdular. Eylemler TÜPRAŞ'ın Aliağa, Kırklareli, Kocaeli, Batman ve Yarımca da kurulu beş rafinerisinde çalışan işçiler tarafından yapılıyor. İki gün boyunca iş bırakacaklarını işyerinde oturma eylemi yapacaklarını ve işyerlerini terk etmeyeceklerini söyleyen işçiler, TÜPRAŞ'ın özelleştirmesini halkın yüzde 73'ü istemiyor diyerek oturma eyleme yapmaya başladılar.

Tekel'de Eylemler Sürüyor...

Hükümet Adana ve Malatya tekel fabrikalarını kapatma kararı aldı. İşçiler bunun üzerine fabrikalarını terk etmeme kararı olarak mücadeleye başladılar. Adana tekel fabrikasındaki mücadeleye tüm işçilerin katılımı ve eylemde nöbet sistemine geçilmişti. Fabrikayı terk etmeme eylemi her gün 70'er kişilik bir grupla sürdürülüyordu. İşçilerin bu kararlı mücadelesinde hükümete geri adım attırdı. Adana'daki tekel fabrikası tekrardan üretime başladı. Malatya'da ise sabah işe gelir gibi gelen işçiler akşama kadar fabrikada bekliyor. Gece de 70-80 kişi nöbet tutuyor.

Fabrikalardan mektuplar

Müdürler de İşten Çıkarılır

Müdürlerin işten çıkması hayra alamet değil. Geçtiğimiz haftalarda şirketin genel müdürü, iki hafta sonra da imalat müdürü işten çıkartıldı. Bir hafta sonra idareden bir kişi daha atıldı. Bir ay içerisinde idari kadrodan toplam üç kişi çıkartıldı. Bütün bu gelişmeler işçiler cephesinden moral vericiydi. Ama bir yandan da düşündürücü. Kısa zamanda durum anlaşıldı. Söylentiye göre, şirket zarar ediyormuş ondan çıkartılmışlar. İşçiler bunun bir politika olduğunun farkındalar. Patron idari kadroyu çıkartarak fabrikanın zarar ettiğini göstermeye ve sözleşmeyi en düşük şekilde kapatmaya çalışıyor. Bizlere düşen görev patronların yalanlarını işçiler arasında yaymaktır.

Sözleşmede son durum

Sözleşmenin birinci görüşmesi yapıldı. İlk görüşmede tanışma faslı yaşanmıştı. Görüşmeden sonra fabrikada durumu normaldi. İki hafta sonra ikinci görüşme yapıldı. Bununla ilgili genel bir toplantı kararı alındı. Haftanın son günü Cuma çıkışı toplantı yapıldı. Toplantıda Sendika Şube Başkanı ve üç temsilci ve 70'e yakın işçi katıldı. Toplantıya bir Sektörün durumunun çok kötü olduğunu, rekabet etme gücünün gittikçe azaldığını, hükümetin bu sektörü gözden çıkarttığını, patronların kârından zarar ettiğini, işçi maliyetlerinin çok fazla olduğunu, bunun içinde var olan hakları da kısıtlamaya çalıştığını söylüyordu.

Sendikacı "bütün bunları görerek hareket etmemiz lazım" dedi. Sendikacı bunun üzerine söz hakkını işçilere verdi. Biz daha önce hazırlık yapmıştık. Herkes ne söyleyeceğini biliyordu. Bütün arkadaşlar her konuşmasında bu sözleşmeyi savunacaktı. Bir arkadaşımız fabrikada yüzde 4-5

söylentisi duyduğunu söyledi. Sendikacı ve temsilciler böyle bir şeyin olmadığını söylediler. Bir arkadaşımızda "taslakta çok şey istemiyoruz. İsteddiğimiz haklar normal" dedi. Başka bir arkadaşımız "çalıştığımız şartlar çok zor, ayakta çalışıyoruz, yetmiyor bir de performans dayatılıyor. Dayatılan performans sonucu hataya zorlanıyoruz. Sonra da tutanak tutuluyor. Bunun için taslakta performansın çıkarılmasını savunuyorum" dedi. Diğer bir arkadaş "hayat şartlarının çok zor olduğunu" söyledi ve "zar zor geçiniyoruz. Bunun içinde taslakta istediğimiz haklar çok fazla değil" dedi. Aynı arkadaş bir de geçen sözleşmede sendikacının verdiği sözü hatırlattı. Sendikacı geçen sözleşmenin kötü olmasının ardından bir dahaki sözleşme daha iyi olacak demişti. Arkadaş bunu sendikacıya hatırlattı. Sendikacının cevabı "o günün şartları farklıydı, bugün farklı. Bunun içinde verdiğimiz sözü tutmayabiliriz" oldu. Bunun yanı sıra bir siyasi dergi okuru arkadaşımız da söz hakkı alarak "sayın başkan söylediklerinizin hepsine katılıyorum. Bunları keşke daha önce söyleseydiniz" dedi. Bu arkadaşın bu çıkışı tüm katılan işçileri şaşırttı.

Bu işçi arkadaş bu çıkışıyla neyi amaçlıyor bilemiyoruz. Ama yaptığının hiçte doğru olmadığını birçok arkadaş dile getirdi. Bizce de hiç doğru bir şey değildi. Çünkü sendikacı bizim patronları da düşünmemiz gerektiğini, bu yüzden sıfır zammı kabul etmemizi öneriyor. Sendikacı ayrıca patronun elinde 25 kişilik bir liste olduğunu söyleyerek bizleri sindirmeye çalışıyor. Bu doğru bir siyaset değildi.

Toplantı bitti. Bir dahaki toplantı iki hafta sonra yapılacak dendi. Hafta başında normal bir gün gibi

çalışmaya başladık. Saat onda çay paydosundan sonra temsilciler içeri çağrıldılar. Patronlarla görüşme yaptıklarını öğrendik. Gün boyu görünmediler. Ertesi gün temsilciler, patron ve sendikacılarla görüştüklerini söylediler. Ağızlarını bıçak açmıyordu. Toplantıdan çıkan temsilciler "toplantı kötü geçti, patron yüzde 0 zam dayattı. Cuma günü toplantı var" dedi. Herkesin toplantıya gelip görüş ve düşüncelerini mutlaka söylemesi için de bütün servisler toplantıya yönlendirildi.

Ani gelişen görüşmeler sonucunda, temsilcilerin yüzde sıfır zammı yaymaları, olağanüstü toplantı alınması, bütün servislerin işveren tarafından toplantıya yönlendirmesi, bütün bunlar tesadüfen olan şeyler değil. Aldığımız duyumlara göre sendikacıların ve işverenin bütün maddelerde anlaştığını, sadece zam ve ikramiye oranında ortak bir nokta belirlemediklerini duyduk. Yüzde sıfır zammın yayılmasının mantığı ise sendika yüzde sıfır yapıp yüzde 4-5'e kapatmayı planlıyor. Yani bizlere vebayı gösterip koleraya razı etmek istiyor.

Sendikacı bize göre genel toplantıda şunu hedefliyorlar: sıfır zammı sık sık tekrarlarsak ve bunun sonucunda birkaç puan üstünde bir zam alırsak işçilere, "bakın sendikanız mücadele etti. Birkaç puan yükseltti." diyerek işçilerin tepkisini azaltmaya çalışıyor. Ama toplantıda bekledikleri, planladıkları gibi olmadı. Toplantıda söz alan 30'a yakın işçi "biz bu taslağın arkasındayız" dediler. Sendikacıların ve temsilcilerin planladıkları şimdilik suya düştü. Zor durumda kaldıkları her hallerinden belliydi. Yaşasın örgütlülüğümüz.

Bir tekstil işçisi

Fabrikalardan mektuplar

İş Güvenliği ve İşçiye Güvensizlik

Cuma günü fabrikaya gittiğimizde şöyle bir ilanla karşılaştık: "18.02.2006 tarihinde yapılacak iş sağlığı ve iş güvenliği konulu toplantımıza gece ve gündüz vardiyaların eksiksiz katılmanızı rica ederiz." Ama uyanık patron, toplantı saatlerini kendi çıkarına göre çok güzel ayarlamış. Üretimi durdurmamak için, 13:30'da işbaşı yapması gereken gece vardiyasını 14:30'da fabrikaya getirip toplantıya aldı. Bir saat süren toplantıdan sonra bizlere işbaşı yaptırdı. 15:30'da paydos eden gündüz vardiyasını da toplantıya alıp 16:30'a kadar tuttu. Böylelikle patron her iki vardiyadan da birer saat çalarak üretimin devam etmesini sağladı.

Patronun bu tutumu bizlerin moralini bozdu ve tepkimizi toplantıya katılmayarak gösterdik. İşçilerin fikir birliği yaptığı öneri şu oldu: "madem bir toplantı yapılması gerekiyor mesai saati içinde 1 saat üretimi durdursun toplantı yapılır ve herkes işine geri döner. Biz patrone zenginmiyiz, bir saatimizi çalıyor!"

Patronun bir saatimizi çalmasının verdiği moral bozukluğuyla toplantıya girdik. Toplantının sunumunu Bölge Çalışma'dan gelen emekli kimya mühendisi bir müfettiş yaptı. Anlatılan konu ise "iş güvenliği ve iş sağlığı nedir, nasıl sağlanır?" Çalışma esnasında herhangi bir kazaya maruz kalmamak için veya kaza esnasında en az zararla kurtulabilmek ve kullanmamız gereken koruyucu giysilerden bahsedildi. Bunun yanında çalışma sahasının iş güvenliği açısından nasıl olması gerektiğinden ve herhangi bir kaza durumunda yapmamız gerekenler anlatıldı. Örneğin bir iş kazasında

ilk önce amirlerimize bildirmemiz söylendi. Bunun üzerine bir işçi arkadaşımız başından geçen bir olayı anlattı. İşçi arkadaşımız çalışma esnasında önündeki birkaç demirin üzerinden atlamak zorunda kalmış, bu esnada bileğini incitmiş ve çalışacak durumda değilmiş.

Bunu usta başına anlatmış ve yardım istemiş. Ustabaşının verdiği cevap şu olmuş, "nerden bileyim bu kazanın işyerinde olduğunu, belki sen evde incittin geldin burada numara yapıyorsun." O kazayı gören başka bir işçi de olmadığı için arkadaş bu kazanın iş kazası olduğunu ispatlayamadı. Ama sorununu müfettişe anlatan arkadaşımıza müfettişin verdiği cevap, "demek ki ustabaşına yeterli güveni vermemişsin" oldu. Bunun üzerine birkaç işçi toplantıyı terk etti.

Müfettiş konuşma esnasında şöyle bir cümle kullandı: "ben iş güvenliği için gerekli eşyaları kullanmayan işçilerin düşmanıyım" Ama bu eşyaları kullanmak için vermeyen patrona dost. Müfettiş olması gerekenleri ve yapılması gerekenleri anlatıyor ama bunların olmadığını kendisi de çok iyi biliyor. İş güvenliği için yapılması gerekenleri patrona dayatmıyor, bunun yerine işçileri suçluyor.

Bizim kurtuluşumuz kendi ellerimizde. İşçilerin sağlığı ve güvenliği için ne gerekiyorsa bunu en iyi bizler biliriz. Ve istediğimiz çalışma koşullarını üretimden gelen gücümüzü kullanarak elde edebiliriz.

Bir metal işçisi

Yemekhanede Kadın- Erkek Ayırımı

Çalıştığım işyerinde yeni bir uygulama başlatıldı: Öğle yemeği zili çalmadan önce kadın işçiler yemeğe çıkıyor. Birkaç dakika

sonra ise erkek işçiler yemeğe çıkıyor. Bunun sebebini idarecilere sorduğumuzda bu talebin kadın işçilerden geldiğini söylediler. Kadın işçiler erkek işçilerle sıraya girip yemek almaktan rahatsızlık duyuyorlarmış. Aslında durum tam da böyle değil. Çünkü işyerimizde karı-koca çalışanlar, kız kardeşleri çalışan erkek işçiler var. Talep bu işçiler aracılığı ile kadınların istekleriymiş gibi patrona iletildi

Ama yine aynı arkadaşlar başka hak ihlallerinde ne yapıyorlar? İşyerimiz işçilerin çoğu sigortasız. Sigortası olanlar ise sigorta ücretinin büyük bir kısmını kendileri ödüyor. Sigortası olanlar ya karı-koca birlikte çalışanlar ya da ev kirası olmayanlar. Sigortası olanlar genelde erkek işçiler.

Patron gizlice mesai ücretlerini düşürdü

Uyanık patron yüzde yüz olan pazar mesailerini normal saat ücretine düşürdü. Kaç saat mesaiye kalıyorsak o kadar ücret ödenecek. Akşam mesailerini normal şartlarda yüzde 50 üzerinden hesaplanıyordu. Bu hafta ücretimi aldığımda akşam mesailerinden de kesinti yapıldığını gördüm. Sebebini sorup, itiraz ettiğimde ise ya işçi çıkarılacağını ya da bu ücrete razı olmamı istediler. Hatta benden başka kimsenin itiraz etmediğini söylediler. Patron bununla da kaldı sanıyorsanız yanıldınız. Çünkü öğlen yemeğinden sonra çay içebilmek gibi bir lüksümüz vardı. Patron onu da tasarruf gerekçesiyle kaldırdı.

Bu konuları arkadaşlarla konuştuğumuzda hepsi şikâyetçiler. Ama iş ustabaşlarına ya da patrona söylemeye geldiğinde ise buna pek yanaşmıyorlar. Çünkü işlerini kaybetmekten korkuyorlar. Belki haklılar ama biz itirazlarımızı bilinçli ve örgütlü bir şekilde söylemedikçe zam zamanı geldiğinde korkarım ki bu yüzsüz patron zam yapmak yerine fedakârlık isteyecek.

Fabrikalardan mektuplar

Arkadaşlar bizler birlik olmazsak hiçbir şey yapamayız. Tek tek yapılan itirazlarda patron güçlüdür. Ama birlikte itiraz edersek biz işçi sınıfı olarak patrone daha güçlüyüz. Kendimizi küçümsemek ya da ne yapabiliriz ki demek çıkış yolu değil. Tek kurtuluş yolumuz mücadeledir. Yoksa patronlar bizleri sömürmeye devam edecekler. Buna izin vermemek bizim elimizdedir.

Bir tekstil işçisi

Yatırımlar İşçilere Yansımıyor

Patron işyerini büyütüyor, işler fazlalaşıyor ama bu bize yansımıyor. Patron iki yeni depo daha açtı. Hazırlık yapmadan anlaşmaları yaptığı için işçi alımına kadar mevcut kadrodaki işçileri bu büyük depolarda çalıştırıyor.

Patron hem mesai ücreti vermiyor hem de bizleri mesaiye çağırıyor. Bizler bu yüzden müdüre tepki göstererek, "*Cumartesi mesaiye gelmemizi istiyorsanız, mesai ücretimizi verin gelelim*" dedik. İşçi arkadaşlarla tepki göstererek cumartesi işe gelmeme kararı aldık ama fazla örgütlü olmadığımız için ayrıca zam dönemi olduğundan dolayı bazı işçilerin işe gittiklerini öğrendik. Bizler haklarımızı korumanın yolunu örgütlülüğün geçtiğini biliyoruz. Bunun için daha iyi ve planlı hareket etmek için ön hazırlıklar yapmalıyız. Yoksa bu gibi olumsuz gelişmeler aramızdaki güvensizliği daha da derinleştirecektir.

Yukarıda bahsettiğim depolara işçi gönderilmesi için patron müdüre talimat vermiş. Müdür de işçileri toplayarak "*diğer depoda iş var, birkaç kişinin gitmesi gerekiyor*" dedi. Bir işçi "*bize fazla mesaiyi ödemiyorsunuz, o zaman yeni işçi alın*" diyerek karşı çıktı. Tek tek tepkilerimizin bir yarar

sağlamadığını gördük. Eğer birlikte hareket edersek bir kazanım elde edebiliriz. Bunun yolu da örgütlenmekten geçiyor.

Bir kargo işçisi

Firma Farklı, Sistem Aynı

Aynı patrona ait iki ayrı fabrika var. Bunların aralarındaki fark isim farklılığı. Birini oğlu işletiyor. Bu firmada Türk-İş konfederasyonuna bağlı Teksif Sendikası örgütlü. Bu firmada işçi çıkarıldığında veya zam gibi konularda tutum aldıklarında hemen haberi işçiler arasında konuşuluyor. Bu firmada neredeyse 400 kadar işçi çalışıyordu. Şimdi ise 350 civarına indi diyebiliriz.

Bu fabrikada sendika olmasına rağmen 10-15 yıllık işçileri patron işten çıkarıyor. Sendika seyrediyor. İster sendikalı, ister sendikasız olsun örgütsüz olduğumuz zaman patronun dediği oluyor. Bizler iş güvenliğimizi sendika bürokratlarına bırakmamalıyız. Patronlar dışarıdaki işsizleri bizlere karşı kullanarak bizleri sindirmeye çalışıyorlar. Bizler de dışarıdaki işsizlere katılmak istemiyorsak iş güvencemizi örgütlenerek sağlayabileceğimizin farkında olmalıyız. Bu fabrikada patron keyfi bir şekilde kıdemli işçileri çıkararak yerine daha ucuz işçi alacaktır. Bizler buna fırsat vermemeliyiz, karşı çıkmalıyız.

Bir tekstil işçisi

Birlik Olmak Bize Moral Verdi

Bir sözleşme sürecine daha girdik. Şu anda sadece 25 madde geçti. İşverenle 3. kez masaya oturuldu. Fakat toplantıdan çıkan sonuç "0" zamdı. Patron "*sürekli zarar ediyorum, rekabet edemiyorum*" diye ağlıyor ve

bahaneler uyduruyor. Ama biz işçilerin zararını kimler karşılayacak. Her gün gıda ve çeşitli ürünlere zam yağmur gibi geliyor. Yüzde "0"la geçinmek mümkün değil. Geçen Cuma günü yapılan toplantıda işveren ve işbirlikçi sendika hiç ummadıkları bir tepkiyle karşılaştılar.

Herkes bir ağızdan yüzde "0" a karşı olduklarını söyleyerek taslağı savundu. Bu benim için umut verici bir olaydı. Çok sevindim. Bu kararlı tavrımızla devam edersek hem işçilerin arasındaki güvensizlik giderilecek, hem de mücadele ederek başaracağımıza inancımız artacak.

Bir tekstil işçisi

Fabrikaya Müdür Dayanmıyor

İki yıldır çalışan müdür işten atıldı. Buna çok üzüldük diyemeyiz. Patrona yalalaklık olsun diye bizlere yapmadığı kalmadı. Yoğun baskı yaptı. Yeni kurullarla üretim sayılarını yükseltti. Ama yine de patrona yaranamadı. Patron her yeni gelen müdürü birkaç yıl çalıştırıp atıyor. Müdürlerin kuralları ve düzenlemeleri devam ediyor.

Zamda yeni düzenleme

Zammı düşük olanlar ek zam talep ettiler. Bazılarına 10-20 YTL arasında zam yapıldı. Şefler bu parayı elden dağıttılar. Kimseye söylememelerini tembih ettiler. Bir kadın işçi bu zammı beğenmeyip parayı şefe iade etti. Şef "*ben zor durumda kalıyorum, parayı idareye iade edemem*" dedi. Ama işçi kararlı tutumunu devam ettirdi. Şef de "*parayla çikolata alıp dağıtırız*" dedi. İhtiyacımız olan zammı alabilmek için birlikte hareket etmeliyiz.

Bir tekstil işçisi

Filistin'de İslamcı hükümet

Hamas Filistin'i nereye götürüyor?

Hamas'ın 26 Ocak seçimlerinde kazandığı ezici başarı, tüm dünyada doğru olarak, Filistin halkının, emperyalizmin ve Siyonizm'in planlarını reddetmesi olarak yorumlandı. Bu seçimlerle Filistinliler, Mahmud Abbas başkanlığındaki Filistin Ulusal Yönetimi'nin (FUY) uzlaşmacı ve yozlaşmış politikalarını da mahkum etmiş oldular. Bugün sorulan en önemli soru, Hamas'ın temel hedefi olan, "Şeria'dan denize kadar bağımsız Filistin devleti" amacına sadık mı kalacağı, yoksa El Fetih'in on yıl önce yaptığı gibi emperyalizmle uzlaşmaya mı yöneleceği.

Hamas'ın on yılı aşkın bir süredir alternatif bir politik güç olarak gelişmesi, İslamcı akımların Müslüman ülkelerdeki ulusalcı yönetimlerden kopuşunun en bariz örneklerinden birini oluşturmuştur. Aslında 1987'deki kuruluşu Izak Şamir hükümeti önderliğindeki Siyonizm tarafından da desteklenmiş, Hamas'tan Arafat önderliğindeki El Fetih'i ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nü (FKÖ) yıpratması beklenmişti.

Bununla birlikte Hamas'ın gerçek bir alternatif haline gelmesi 1993'te FKÖ'nün İsrail ile Oslo Antlaşması'nı imzalayarak, "laik, demokratik ve ırkçı olmayan bir Filistin" tarihi programını bir kenara atmasıyla birlikte olanaklı oldu. Hamas elbette ne laik, ne de demokratik bir Filistin'den yanaydı, ama ırkçı İsrail devletinin meşruluğunu tanımayı reddetti, ve onun yıkılması hedefi ile işgal altındaki tüm toprakların kurtarılması talebini savunmayı sürdürdü. Öte yandan Arafat'ın bir mini devlet olarak tasarladığı Ulusal Yönetimin meşruluğunu kabul etmedi, bu gerekçeyle de ne Yönetimin kurumlarına, ne de seçimlere katıldı. Böylece, FUY'nin emperyalizmle olan uzlaşması derinleşirken, yavaş yavaş işgale karşı mücadelenin önderliğine yükselmeye başladı.

FKÖ yönetiminin bu uzlaşmasının en ölümcül sonuçlarından birisi, Mossad ve CIA ile birlikte Hamas önderleri ve militanlarına yönelik

giriştiği baskı ve hatta katliamlar oldu. Hamas ise, yalnızca İntifada'nın (özellikle 2000'de başlayan II. İntifada'nın) yönetimini üstlenmekle kalmadı, ama aynı zamanda sağlık ve eğitim alanlarında kendi yardım kuruluşları ağını geliştirdi, FKÖ ve FUY bağrında yaygınlaşan yozlaşmaları sistemli bir biçimde eleştirdi. Bir dizi belediye seçimine katılarak özellikle Gazze'de birçok yerel yönetimi eline geçirdi. 2006'daki yasama organı seçimlerine gelindiğinde Hamas zaten, El Fetih'in ihanetinden, baskılarından ve yozlaşmasından hayal kırıklığına uğramış olan Filistin halkının arasında yönetime gelmiş durumdaydı.

Şimdi, ABD ve AB emperyalizmi ile Siyonizm, İsrail devletinin meşruluğunu tanıması ve silahlı birliklerini dağıtması doğrultusunda Hamas'ı baskı altına almış durumdadır, ve aksi takdirde, Filistin ulusal gelirinin üçte ikisini oluşturan ekonomik yardımları (yaklaşık bir milyar dolar) kesme tehditini ileri sürmektedirler. Biz devrimci Marksistler, Filistin üzerindeki bu emperyalist baskıyı reddediyor ve halkın büyük bir çoğunluğunun oylarını alan Hamas'ın hükümet kurma hakkına saygı gösterilmesini talep ediyoruz.

Bununla birlikte, bunu basitçe burjuva demokratik bir ilke uyarınca değil, Hamas hükümeti deneyiminin, ona umut bağlamış olan Filistin halkının bilincinde Hamas'ın niteliğinin açığa çıkmasına yardımcı olacağından ötürü istiyoruz. Bizce Hamas, burjuva ve karşı devrimci niteliğiyle, demokratik, laik ve ırkçı olmayan bir Filistin mücadelesine kararlı bir biçimde önderlik etme yeteneğine sahip olmadığını er veya geç açığa vuracaktır. İsrail devletinin yıkılması sloganını hala bırakmama ile birlikte Hamas, Oslo'nun

öngördüğü sistemle bütünleşmenin yoluna girmiş durumdadır. Bu amaçla, ve kitlelerin baskısını savuşturabilmek için, uygun çözüm arayışlarına yönelmiş ve İsrail'e "uzun erimli bir barış" önerisini yönelmiş bulunmaktadır. Böyle bir barış için ileri sürdüğü koşullar (İsrail'in Gazze, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'ten tamamen çekilmesi; mahkumların serbest bırakılması; mültecilerin geri dönme hakkının tanınması; tamamen egemen bir Filistin devletinin kurulması), FKÖ'nün savunduğu taleplerden pek de farklı değildir. Bununla birlikte Hamas'ın bu dönüşü elbette ani değil, uzun ve yavaş bir süreç biçiminde işleyecek, baştaki amaçları yavaş yavaş "uzun vadedeki hedefler" haline dönüşecektir. Aslında bu dönüşüm süreci daha eskilere dayanmaktadır.

Bütünleşme süreci

Filistin halkı üzerinde tartışılmaz bir politik egemenliğe sahip olduğu dönemde Yaser Arafat ve FKÖ, daha kuruluşundan itibaren Hamas'ı, Müslüman Kardeşler'in yönetimindeki bir politik ve ideolojik rakip olarak görmüştü. Bununla birlikte Arafat 1990'da Hamas'a Filistin Ulusal Konseyi'ne katılmasını önermiş, Hamas ise bunun karşılığında FKÖ'nün stratejisinin yeniden gözden geçirilmesi ve Konsey'in yüzde 40'ının kendi temsilcilerine ayrılması koşullarını ileri sürmüştü. 1987-93 arasındaki ilk İntifada'da önemli bir rol üstlendikten sonra ise Hamas, Oslo Antlaşması'nın esas olarak kendi tasfiyesini amaçladığı sonucuna ulaşmış, kurulan ulusal yönetimi gayri meşru ilan edip 1996'daki başkanlık ve yasama organı seçimlerini boykot etmişti.

Devamı 16. sayfada

Ama Hamas bir yandan da sessizce ikinci bir politika güdüyordu. Birincisi, belediyelerin Oslo'nun yarattığı değil, eskiden beri var olan kurumlar olduğu gerekçesiyle yerel seçimlere katılmayı reddetmiyordu. Ama bu arada belediyeler, Hamas'ın sadece FKÖ ile değil, ama aynı zamanda düşmanla, yani İsraili belediye başkanlarıyla köprüler kurmasını olanaklı kılıyordu. İkinci olarak da, Hamas FKÖ ve FUY ile anlaşma zeminleri aramaktan geri durmuyordu; 1996 seçimleri öncesinde bu güçlerle gerçekleştirdiği gayri resmi pazarlıklar sonucunda ateşkes ilan etmesi ve kendisinin ileride katılabileceği yeni seçim modelleri tartışması bunun bir örneğini oluştuyordu.

2000'de İkinci İntifada'nın başlamasıyla da Hamas ile FKÖ arasında ortak düşmana karşı rekabetçi bir işbirliği başladı. Gerçekte FKÖ'nün, bir yandan İsrail ve ABD emperyalizminin, diğer yandan ise kitlelerin baskısı karşısında Hamas'ın işbirliğine ihtiyacı bulunmaktaydı. Hamas bu dönemde ulusal yönetimin politikalarını genellikle desteklemekle kalmadı, 2003'te Arafat'ın tek yanlı olarak ilan ettiği ateşkese de uyma kararı aldı. Sonunda Arafat, 1996'dan beri ertelenmekte olan yerel seçimlerin ilk turunun 2004 sonlarında yapılması kararını alarak Hamas'ın Oslo Antlaşması'na katılabilmesinin kapısını araladı.

Abbas'ın politikası

2004 Kasım'ında Arafat'ın ölümünün ardından ulusal yönetimi üstlenen Mahmud Abbas (Ebu Mazen), bir yandan Filistinli kitleler içindeki ağırlığı, diğer yandan da emperyalizm ve Siyonizm ile giriştiği uzlaşmalarda desteğine ihtiyaç duyması nedenleriyle, Hamas'ın sisteme tam entegrasyonu sürecini başlattı. Abbas'ın uzlaşma politikasının iki hedefi bulunuyordu: İsrail ve ABD ile ilişkilere istikrar kazandırmak ve aynı zamanda "evin içini düzene sokmak". Elbette bunların hiçbirisi Hamas'ın desteği olmaksızın mümkün değildi. Böylece Abbas, Hamas'ı "yasal ve meşru" sisteme katma ve bu dolayısıyla da onu silahsızlandırma politikasını başlattı.

Bu doğrultuda gerçekleştirilen ve Mısır hükümetince desteklenen görüşmeler 2005 Mart'ında Kahire Antlaşması'yla sonuçlandı. Buna göre, taraflar 2005 yılı boyunca sürecek bir ateşkes ilan edecekler ve yerel ve yasama organı seçimleri gecikilmeksizin düzenlenecekti. Bu anlaşma Hamas için de tam zamanında yardıma koşmuştu. Zira örgüt, İsrail-Filistin çatışmasının tam merkezine yerleşip olanaklı bütün sınırlarına kadar büyümüşü, ve şimdi Filistin burjuvazisi kendisinden bir "çıkış yolu" talep etmekteydi. Bunu ondan, İslamcı sermayenin dünya çıkarlarını savunan Müslüman Kardeşler de talep etmekteydi. Tam da bu nedenle Hamas'ın politik büro lideri Haled Maşel anlaşmayı, Kardeşler'in Danışma Konseyi'nin takdisinden sonra imzalamıştı.

Hamas'ın bu anlaşmayı korkusuzca imzalayabilmesini kolaylaştıran başka unsurlar da vardı. İsrail'in Gazze'den

çekilmesi kitlelerce esas olarak Hamas'ın başarısı olarak algılanıyordu. Ama şimdi aynı kitleler aynı zamanda Hamas'tan, işgalden arınmış topraklarda örgütün yeniden inşa görevinde aktif tutum almasını bekliyordu. Filistin Gözlem Merkezi'nin yaptığı bir araştırmada, Filistinli kitleleri ilgilendiren en önemli konular sıralamasında ilk kez işgal sorunu ikinci sıraya düşmüş, yerini işsizlik sorununa bırakmıştı.

Ya şimdi?

FKÖ'nün on yıl önce silahlarını kendi halkına ve mücadeleciler direniş örgütlerine çevirmesi üzerine güçlenen ve tüm baskı ve katliamlara karşı ayakta kalan Hamas, şimdi Filistin halkının yüzde 50'sinden fazlasının oyuyla, emperyalizmin bile inkar edemeyeceği bir gerçeklik haline gelmiş durumda. Bütün bu süreç emperyalizmi Hamas'a yönelik imha çizgisinden "demokratik gericilik" politikasına, yani Hamas'ın emperyalist sisteme uyarlanması hedefine doğru kaymasına yol açmaktadır, tabii elindeki sopayı ve dolarları bir an bile bırakmaksızın.

Ama bu süreç uzun olacak. Zira Hamas'ın kitleler içindeki bütün prestiji, sadece Gazze ve batı Şeria'daki değil, tüm Filistin üzerindeki işgale karşı verdiği mücadeleden kaynaklanmakta. Bu nedenle de, İsrail'in yıkılması hedefini bir anda reddetmesi mümkün olmayacak, ama hiç kuşkusuz emperyalizmin "think tank"ları ile Hamas liderleri, tarafları rahatlatan "ortak çözümler" arayıp bulacaklardır. Örneğin Haled Maşel'in *Der Spiegel*'e verdiği bir demeçte, İsrail'in varlığını meşrulaştıran Oslo Antlaşması'nı kastederek, "anlaşmalara sadık kalınacağı"nı ilan etmesi, bunun ilk örneklerinden biridir.

Aynı Maşel, bu kez *Reuters* ajansına, İsrail'i asla tanımayacaklarını, ama bunu "uzun vadeli bir hedef" haline getirip İsrail ile "uzun erimli bir ateşkes"e ulaşabileceklerini söylüyordu. Öte yandan, emperyalizmin ve Siyonizm'in Hamas'ın silahlı birliklerini lağvetmesi yolundaki baskıları karşısında Maşel, çözümü, "bu birlikler ile mevcut güvenlik güçleri ve diğer silahlı örgütlerin oluşturacağı tek bir ordunun kurulması"nda görüyordu (*La Vanguardia*).

Bugün dünya İslamcı hareketinin Filistin kolu Hamas'ın politik niteliğini net bir biçimde açığa vuracağı ciddi bir sınav karşısında olduğunu söylemek yanlış olmaz: Siyonist ve emperyalist işgale karşı özgür bir Filistin için mücadeleye devam edecek mi, yoksa bunu burjuvaziye hizmet edebilmek için belirsiz bir "geleceğe" erteleyip emperyalizmle uzlaşacak mı? Bize göre, kısa bir süre sonra kitlelerin bilincinde, Filistin halkının temel hedefinin gerçekleştirilebilmesi için yeni bir işçi ve emekçi önderliğine duyulan ihtiyaç berraklaşacaktır: demokratik, laik ve ırkçı olmayan bir Filistin devleti.

Arif Benol

